

Piesza

Dzielnice: Śródmieście

Osiedla: Nowe Miasto

Atrybuty: Nazwy pochodzące od wyrazów pospolitych Nazwy określające

Rok utworzenia nazwy: 1769

Opis

Nazwę nadała Komisja Brukowa w 1769 roku podkreślając, że była on tak wąska, iż ciężki byłby tu ruch kołowy.

Do 1954.05.20 tak samo nazywała się dzisiejsza ul. Sobierajska.

Ciekawostki

Uliczka powstała w 1649 jako dojście do kościoła św. Benona, na posesji darowanej Bractwu Niemieckiemu przez sekretarza i skarbnika królewskiego Jachmanna von Breitenpforta. Do niej należała również boczna ścieżka biegnąca w dół skarpy, ale zlikwidowano ją w 1801. Co jakiś czas zabudowano ulicę, ale miasto usuwało budynki i przegrodzenia.

Stan obecny:

Nr 1: kościół Redemptorystów pw. Św. Benona. Bractwo Niemieckie św. Benona powstał ok. 1623 i inicjatywy jezuita Georga Leiera, spowiednika królewicza Jana Kazimierza Wazy. Bractwo miało na celu pomoc wszystkim mieszkającym w Polsce obcokrajowcom katolikom. Zdobyli ogromne uznanie Warszawiaków swoją działalnością dobroczynną: w czasie zarazy 1708-12 ponad 40 konfratów na czele z kapłanem Heinrichem Echrentreichem von Schöningiem, oddało życie pomagając chorym. Msze odprawiano po niemiecku, a w podziemiach chowano zasłużonych zakonników, np. snycerz i stolarz królewski Wilhelm Barsz. Grywano tu Mozarta, Haydna, Haendla, Pergolesiego, Hoffmana i Elsnera.

Kościół wzniesiono w latach 1646-9 wg proj. Architekta królewskiego Giovenniego Battistę Ghisleniego dla Bractwa. Na parcelach należących do Gizów i Pawła Długosza na Rybakach zakon pobudował drewnianą kaplicę p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP, sierociniec ze szkołą i budynki gospodarcze. W czasie potopu szwedzkiego kościół został zniszczony i odnowiony zaraz po zwycięstwie, a także w 1689. Zakon służył mieszkańcom miasta w czasie zaraz i epidemii, szczególnie ks. Henryk Ehrentreich von Schöning, który wraz z 40 innymi zakonnikami zmarli na zarazę. W 1730, z fundacji konfrata Jana Jerzego Porna dodano nową sygnaturkę. W 1787 przejęli

go redemptoryści z Janem Klemensem Maria Hofbauerem (Jan Dworzak) jako pierwszym przełożonym. Zbudowano także nie odtworzony później dwupiętrowy klasztor. W 1794 zakonnicy otworzyli także pierwszą szkołę publiczną dla dziewcząt. Kapela kościelna wprowadzała do Polski muzykę Mozarta, Haendla i Haydna. W 1801-2 dobudowano od płd. Kaplicę wg proj. redemptorysty Karola Jestersheina. W 1808 zostali eksmitowani do Kostrzyna przez Francuzów za propolską działalność. W 1823-4 budynek przekształcono na cele fabryczne i mieszkalne, dzieląc go na 3 kondygnacje wg proj. Aleksandra Groffe: usunięto również sygnaturkę i wybito okna. Do 1938 mieściły się w kościele różne zakłady produkujące różnego rodzaju sztucce, sprzęty AGD, narzędzia rolnicze, scyzoryki...: 1825-49 Gerlach (Samuel Gerlach i spadkobiercy), 1849-72 Augusta Kobyłańskiego, 1872-1944 Wojciech Bieńkowski, potem jego potomkowie: Stanisław, Erazm i wnuk Stanisław. W przededniu wojny wykupiono kościół z przeznaczeniem na przywrócenie funkcji sakralnych w związku z narastającym kultem Jana Dworzaka, kanonizowanego w 1909. Jednak powrót do właściwej funkcji nastąpił dopiero w 1956 po odbudowaniu kościoła i uzyskaniu zgody od ówczesnych władz. W 1944 kościół częściowo zburzono, w 1950-1 odbudowano pod okiem Bronisława Iwańczuka, najpierw na cele świeckie, potem, wg przekazów ikonograficznych, przywrócono kościół w latach 1957-8.

Budynek zalicza się do tzw. grupy lubelskiej (wzorowany na farze kazimierskiej). Nad fasadą wznosi się sygnaturka z 1730. Do południowej ściany przylega klasycystyczna kaplica pw. Matki Boskiej Nieustającej Pomocy z 1801-2. Do wnętrza sprowadzono kilka zabytków ze muzeum w Bardzie. Barokowa figura Matki Boskiej Zwycięskiej z ok. 1750 w krypcie ze Śląska i MB Bolesnej z XV w. ze Śląska Rokokowa ambona z XVIII w. mieści się w Rybnie, a drewniana rzeźba Ecce Homo z Wiednia z 1802, wisi dziś w Pruszyńcu. Dzisiejsze wyposażenie zaprojektował Zbigniew Wolak w 1977. Stacje Drogi Krzyżowej wykonał Oskar Szmidt, a mensa ołtarza, tabernakulum i kratę pod chórem wykonali kowale Jan i Józef Felakowie. Zabytkowe elementy to rzeźby MB i św. Jana Ewangelisty z XVI w., św. Józefa z Dzieciątkiem z poł. XVIII w., Chrystusa Ukrzyżowanego z przeł. XVIII i XIX w., św. Antoniego z Dzieciątkiem z okresu międzywojnia, obraz św. Klemens patron Warszawy z 1938, wykonany przez W.C..

W niedziele o 13:30 odprawia się tumsze gregoriańskie.

Data nadania nazwy: rok 1769